

sige, at der blev gjort opmærksom paa den Protest, der er fremkommet fra en Række Beboere paa den paagældende Egn. Men det ærede Medlem Hr. Mads Gram, der kender Forholdene, erklærede, at der intet som helst Grundlag var for denne Protest. Og et andet æret Medlem, hvis Navn jeg ikke skal nævne, kaldte det oveni Købet for „Pip.“ Under disse Omstændigheder, og navnlig da der ikke har været fremsat Ønske om at lægge Sagen Hindringer i Vejen, gav jeg min Tilslutning til at fremme Lovforslaget, idet det ogsaa af Hensyn til Arbejdsløsheden var vigtigt, at det kom hurtigst muligt igennem, hvad der ogsaa fremgaar af Betænkningen.

Holger Andersen: Jeg havde ønsket, at den Protest, der var fremkommet, skulde have været gjort til Genstand for Undersøgelser i Udvalget. Det vilde da have vist sig, om det ærede Medlem, der benævnte den med Ordet „Pip“, havde Ret eller ej. Hvad selve Sagen vedrører, kan jeg henvise til Udtalelserne af mit Partis Ordfører ved Sagens første Behandling, hvor han fremhævede, at vi fra første Færd har ønsket at stille os velvilligt overfor Lovforslaget og vilde fremme det i Erkendelse af, at det her drejer sig om et for den sønderjydske Vestkyst overordentlig vigtigt og samfundsgavnligt Arbejde.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at Medlemmers Udtalelser i Udvalget plejer man ikke at referere.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): De protesterendes Tal er saa minimalt i Forhold til det Antal af Lods ejere, som ønsker at faa Diget bygget, at jeg alene af den Grund ikke synes, man kan tage Hensyn dertil. Men det er for øvrigt min Opfattelse, at de ganske faa Lodsejere, som har protesteret mod Lovforslaget, har gjort det ud fra en noget fejlagtig Opfattelse af, hvorledes Landet i Virkeligheden ligger, og jeg føler mig overbevist om, at de ved Digeforslagets Gennemførelse ikke vil blive gaaet for nær.

Raffnsøe: Som jeg sagde før, var det ikke vor Mening at lægge Hindringer i Vejen for Lovforslaget. Men naar det ærede Medlem Hr. Brorsen siger, at Diget ikke bliver bygget færdigt i Sommer og maaske heller ikke til næste Sommer, saa havde det dog vel ikke været for meget, om Folketinget havde taget 8 Dage mere til denne Udvalgsbehandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—7 (se Tillæg A. Sp. 6537) samt dets Overgang til tredje Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at med Tingets Samtykke vil denne Sag komme til tredje Behandling i et senere Møde i Dag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Afhændelse af Domænegårdene i de sønderjydske Landsdele.

Forhandlingen genoptoges.

Refshauge: Den højtærede Formand tillod i Gaar, at de to Lovforslag Nr. 121 og Nr. 123 omtaltes samtidig her i Tinget. Jeg glemte i Gaar at omtale Lovforslag Nr. 121, og jeg skal da her sige, at det ene af disse Lovforslag er afhængigt af det andet. I Tilfælde af, at Lovforslag Nr. 123 om Afhændelse af Domænegårdene vedtages, vil det være nødvendigt, at ogsaa Lovforslag Nr. 121 vedtages, idet det gaar ud paa, at Lov af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bort salg af Jorder i offentligt Eje med dens forskellige Tilføjelser indføres i Sønderjylland. Jeg skal derfor ogsaa anbefale dette Lovforslag til Vedtagelse, idet jeg gaar ud fra, at Lovforslag Nr. 123 bliver vedtaget saa omtrent i den Form, det har, i hvert Fald saaledes, at Bortsalg vil kunne finde Sted efter Lov af 4. Oktober 1919.

Jeg vil derefter gerne knytte Traaden fra Forhandlingen i Gaar og begynde med at sige et Par Ord til de Udtalelser, som min Partifælle det ærede Medlem Hr. Brorsen fremsatte. En af min ærede Partifælles Udtalelser og den, som jeg studsede mest over, var, at vi skulde være vejledende for de unge, der vilde sætte Bo dernede, at vi kort sagt skulde bestemme for dem, hvorledes dette nu skulde foregaa. Jeg har egentlig ikke tænkt mig, at Lov af 4. Oktober 1919 i sin Oprindelse er fremkommet for at være vejledende for dem, der skulde sætte Bo. Jeg har ikke tænkt mig, at vi skulde spille Forsyn for dem, og jeg vil gerne fremhæve, at det særlig nede hos os ikke er ganske unge Mennesker, der melder sig. I selve Loven af 4. Oktober 1919 staar der jo, at Ansøgerne som Regel ikke maa være over